

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51019-09-16 קליגמן נ' קורמניוס

לפני כבוד השופטת חנה קלוגמן

התובע:

עומר קליגמן, ת.ז. XXXXXXXXXX
ע"י ב"כ עוה"ד גיא אופיר ו/או אור אלוני ואח'

נגד

הנתבעת:

סבינה מיכל קורמניוס, ת.ז. XXXXXXXXXX
ע"י ב"כ עוה"ד שרון זכרוני ו/או יצחק מינא

פסק דין

1. התביעה שבפניי עניינה טענת התובע, כי הנתבעת פגעה בפרטיותו ופרסמה לגביו לשון הרע במזיד באמצעות פרסום בקבוצה המנוהלת באתר הרשת החברתית "פייסבוק". התובע עותר הן לפיצויים והן למתן צו מניעה וצו עשה. הנתבעת, לעומתו, מבקשת לדחות את התביעה והיא מכחישה שביצעה עוולות אלו במזיד.

הצדדים:

2. התובע הינו חבר בקהילת "חובבי המדע הבדיוני" (להלן: "התובע"). הנתבעת אף היא חברה בקהילת "חובבי המדע הבדיוני" ובקבוצת הפייסבוק, העונה לשם "אשת החתול, בלי חליפת ספנדקס" (להלן: "הנתבעת" ו"קבוצת הפייסבוק" בהתאמה). יוער כבר עתה, כי הפרסום, אשר נטען כי הוא פוגעני, נעשה במסגרת קבוצת הפייסבוק בה חברה הנתבעת, אולם התובע אינו חבר בקבוצה זו.

רקע כללי:

3. תחילתה של פרשה זו בפרסום קודם בו הוצג התובע כעברין מין ונעשה לו "שיימינג" בפייסבוק. בעקבות פרסום זה הגיש התובע תביעת לשון הרע בת"א 27563-06-15, אשר הסתיים בהסכם פשרה שקיבל תוקף של פסק-דין ביום 15.12.2015, לפיו תפורסם התנצלות בקרב חברי קבוצת הפייסבוק בה פורסמה אותה ידיעה, וכן ישולם פיצוי בסך 63,000 ₪ (סעיף 5 לכתב התביעה) (להלן: "הפרשה הקודמת" או "הפרסום הקודם").

4. בעקבות הפרסום בפרשה הקודמת וביום 25.5.2015 התראיין התובע באופן אנונימי לכתבה שפורסמה באתר האינטרנט "מאקו", בעניין הפגיעה שחוה כקורבן שיימינג ברשתות החברתיות (להלן: "הביוש" או "השיימינג"). באותה כתבה התראיין התובע תחת שם בדוי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51019-09-16 קליגמן נ' קורמניוס

- ניתנה רק האות הראשונה של שמו- עי) וסיפר כיצד הוכפש והוצג באופן שקרי כעבריון מין בפייסבוק.
5. ביום 26.5.2015, בעקבות הכתבה ב"מאקו" חשפה הנתבעת את שמו של התובע בקבוצת הפייסבוק, ולטענתו, הדברים שכתבה בקבוצת הפייסבוק עולים כדי הוצאת לשון הרע.
6. ביום 21.6.2016 פנה התובע במכתב התראה על ידי בא-כוחו לנתבעת ובה דרש כי תתנצל על הפגיעות החמורות בפרטיותו ובשמו הטוב ותשלם לו פיצויים (להלן: "**מכתב ההתראה הראשון**").
7. ביום 5.7.2016 שלחה הנתבעת מכתב לב"כ של התובע בו למעשה התנצלה וטענה שלא הייתה לה כל כוונה לפגוע בתובע, הודיעה כי היא מסירה את הפוסט המדובר בו הוזכר שמו של התובע וכן, היא פרסמה הודעת התנצלות בקבוצת הפייסבוק.
8. הפעולות הנ"ל שביצעה הנתבעת לא היו לשביעות רצונו של התובע, ולכן ב"כ התובע שלח מכתב התראה נוסף ביום 19.07.16, בו הוסבר לה כי התנהלותה ביחס למכתב ההתראה הראשון אינו מתקבל על הדעת וכי עליה להחליט האם לקבל את התנאים שהוצגו בו, או שתוגש תביעה בגין עוולותיה (להלן: "**מכתב ההתראה השני**"). מכתב זה לא זכה למענה.
9. ביום 21.9.2016 הוגשה תביעה זו כנגד הנתבעת בגין הפרסום בפייסבוק וחשיפת שמו של התובע, אשר, לטענתו, יצרו שרשרת של תגובות עוינות כלפיו. התובע מבקש מביהמ"ש לחייב את הנתבעת לחדול מפרסומים על התובע וכל פרט הקשור אליו בקרב הציבור, וכן להורות לנתבעת על איסור פרסום שמו. כמו כן, הוא עותר לפיצויים בגובה 120,000 ₪ (לצרכי אגרה).
- תמצית טענות הצדדים:**
- תמצית טענות התובע:**
10. לטענת התובע, פורסם כנגדו פוסט בפייסבוק בפרסום קודם בו צוין, כי התובע הוא עבריון מין. בעקבות פוסט זה התראיין התובע בעילום שם וללא פרטים מזהים באתר "מאקו", כאשר הכתבה עסקה בקורבנות ביוש באינטרנט (להלן: "**הכתבה**" או "**הכתבה במאקו**"). הכתבה פורסמה ביום 25.5.2015 ולמחרת פרסמה הנתבעת בתיק זה פוסט המהווה הוצאת לשון הרע ופגיעה בפרטיות התובע. בעקבות פרסום הנתבעת מיום 26.5.15 הוגשה תביעה זו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51019-09-16 קליגמן נ' קורמניוס

הפרסום:

11. להלן ציטוט הפרסום כפי שצוטט על ידי התובע בכתב התביעה:

"טוב, סיפור המטרידן/תוקפן מיני הסדרתי הזכיר לי משהו ואני חייבת לתהות לגביו בקול.
אז ע' המדובר די ידוע בקהילה הגיקית/קהילת האנימה, ואני ממש צריכה לברר משהו".
(להלן: "הפרסום הראשון").

12. בהמשך לפוסט זה, משנשאלה הנתבעת על ידי אחת מחברות הקבוצה מיהו אותו ע', ענתה וכתבה את שמו של התובע "עומר קליגמן" (להלן: "הפרסום השני").

13. לטענת התובע, הפרסומים הראשון והשני בצירוף חשיפת שמו של התובע, עולים כדי פרסום לשון הרע ופגיעה בפרטיות. הנתבעת חרצה את דינו של התובע ע"י כך שקבעה, קבל עם ועדה, כי התובע הנו עבריין מין סדרתי. בהמשך הפרסום גם ערכה הנתבעת השוואה בין התובע לבין אדם אחר, אשר הטריד אותה מינית, לטענתה, בעת שלמדה בתיכון, ובכך חיזקה בקרב קוראי הפרסום את הרושם המוטעה בדבר נכונות הטענה השקרית שנכללה בפרסום הראשון.

14. הפרסום בקבוצת הפייסבוק, אשר בו חברה הנתבעת, גרם להתדיינות בתוך הקבוצה בעניינו של התובע, כולל תגובות חריפות וקישור התובע לפרשה שהיא שקרית מתחילתה. פרסום זה גרם לנידוי התובע, שליחת הודעות נאצה כלפיו וניתוק קשרים חברתיים שהיו לו. התובע מוסיף, כי הוא לא חבר בקבוצה בה פורסם הפוסט, ולכן הוא לא יכול היה להגן על שמו הטוב לאחר הפרסום הפוגעני.

15. התובע אף חושש להראות בציבור שמא יתקל באלימות מצד אנשים שהיו חשופים לפרסום הנתבעת. בעקבות הפרסום, הגיעו לתובע הודעות נאצה גם בצ'אט הפרטי בפייסבוק וגם באפליקציה נוספת שקרויה "פססט". כך למשל התובע קיבל הודעה לצ'אט הפרטי בפייסבוק כאשר להודעה צורפה תמונת קברו של אביו שהושחתה בכתובת נאצה.

16. התובע מדגיש, כי אין היכרות אישית בין התובע לבין הנתבעת, אם כי הם נפגשים באירועים של קהילת ה"אנימה" (אותה קהילה של חובבי מדע בדיוני).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51019-09-16 קליגמן נ' קורמניוס

17. יצוין, שכנגד התובע לא הוגשה מעולם תלונה במשטרה בגין הטרדה מינית, או תקיפה מינית, והוא מעולם לא תקף או הטריד מינית אף אדם. בגין הפרסום הקודם הוא קיבל פיצוי בנוסף להודעת התנצלות ממנה עולה, כי התובע לא ביצע את הנטען כלפיו. כמו כן, ביצע התובע בדיקת פוליגרף המעידה אף היא על לא ביצע כל הטרדה או תקיפה מינית.

פניות התובע אל הנתבעת בטרם הגשת התביעה:

18. מכתב התראה ראשון נשלח לנתבעת ביום 21.6.2016, כאמור, בעקבותיו שלחה היא מכתב תשובה והסירה את הפוסט המדובר. מכתב ההתראה השני ששלח ב"כ התובע לנתבעת מיום 19.7.2016 לא נאסף מהדואר. מאחר והנתבעת לא עמדה בתנאים שנקבעו במכתבו של התובע מיום 21.6.2016, ואף לא אספה את המכתב מיום 19.7.2016, הוגשה התביעה הנדונה.

פרסומי הנתבעת מהווים לשון הרע:

19. בהתאם להלכה הפסוקה שיצאה מביהמ"ש העליון, את פרסומי הנתבעת יש לבחון ולפרש בהתאם למבחן אובייקטיבי. כלומר, יש לתת להם את אותו מובן שייתן להם האדם הסביר אשר נחשף לפרסומים (ע"א 740/86 תומרקין נ' העצני, פ"ד מג(2) 333, 338 (1989) וכן פסקה 7 לפסק דינה של כבי השופטת פרוקצ'יה בע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי (פורסם בנבו מיום 04.08.08)). בענייננו, לטענתו, כל אדם סביר אשר היה קורא את הפרסום הראשון של הנתבעת היה מניח, כי הנתבעת מצהירה, כי התובע הנו עבריין מין סדרתי לטענתה.

20. גרסת הנתבעת, כי בפרסום הראשון לא קישרה בין התובע לבין פרשת השיימינג הקודמת, נסתרה במהלך חקירתה הנגדית בביהמ"ש (פרט' עמ' 26, ש' 29-23 ועמ' 28 ש' 30-19).

כוונת הזדון שבפרסומי הנתבעת:

21. הנתבעת, שאין לה כל היכרות עם התובע, פרסמה את שמו במזיד, לאחר שידעה שהתובע מבקש לשמור על עילום שם, שכן פרסום הפוסט על ידי הנתבעת היה יום לאחר הכתבה שפורסמה במאקו בה התראיין התובע בעילום שם.

22. הנתבעת רואה את עצמה כ"ציידת" מטרידי מין והיא עורכת להם "משפט שדה" בקבוצות האינטרנט ובכך הורסת את חייהם, וכך עשתה גם לתובע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51019-09-16 קליגמן נ' קורמניוס

23. ע"מ להראות, כי פרסום הנתבעת נעשה בזדון ובכוונה לפגוע, די בהוכחת כוונה אובייקטיבית מצד הנתבעת (ידיעה קונסטרוקטיבית, כי קרוב לוודאי שהפרסום יפגע בשמו הטוב של התובע).

הפגיעה בפרטיות התובע:

24. הנתבעת חשפה את שמו המלא של התובע באופן פומבי באותה קבוצה. טענתה, כי כל המשתתפות בדיון כבר ידעו שעי' הוא התובע, אינה עומדת במבחן המציאות, שכן הנתבעת חשפה את שמו בתגובה לשאלות שנשאלו בדבר זהותו, משמע זהותו לא הייתה ידועה למי מהמשתתפות.

25. כך גם היא נמנעה מהבאת עדים אשר יכלו להעיד, כי אכן זהותו של התובע בעניין הפרשה הייתה ידועה להם. פרסומי הנתבעת העלו באוב את הפרשה הקודמת ובכך פגעו באופן חמור בפרטיותו של התובע.

עוגמת נפש:

26. פרסומים אלו גרמו לתובע עוגמת נפש רבה שלווה בתחושת השפלה. התובע שמתמודד עם קשיים נפשיים ונמצא בטיפול נפשי, עליהם דיבר במסגרת הכתבה, נאלץ לעבור טיפולים נוספים וליטול תרופות באופן קבוע אשר פגעו בו גם נפשית וגם כספית. כמו כן, כתוצאה מכך התובע נעדר מעבודתו, דבר שכמובן גם הוא גורם לנזק כספי.

התובע אף נמנע היום מלהגיע לכנסים של "קהילת המדע הבדיוני" בעקבות הפחד שמא ייפגע.

הסעדים המבוקשים:

27. **האחד-** לחייב את הנתבעת לחדול מפרסומים על התובע וכל פרט הקשור אליו, בקרב הציבור, וכן לאסור על הנתבעת לפרסם את שמו של התובע.

השני- לצורכי אגרה, העמיד התובע את תביעתו על סך של 120,000 ש"ח וזאת כפיצויים בהתאם לסעיף 7א(ג) לחוק איסור לשון הרע (בהתאם לסעיף זה התובע מבקש לפסוק לו כפל הסכום ללא הוכחת נזק, קרי 100,000 ₪), וכן לפי סעיף 29א(ב)(2) לחוק הגנת הפרטיות, עוגמת נפש והתרשלות מכוח סעיף 35 לפקודת הנוזיקין (נוסח חדש).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51019-09-16 קליגמן נ' קורמניוס

תמצית טענות הנתבעת:

28. לטענת הנתבעת, היא לא פגעה בפרטיות התובע במזיד ואף לא פרסמה כנגדו לשון הרע במזיד. לטענתה, כל בר-דעת מבין את דבריה לא כדברי לשון הרע, אלא כדברים הנאמרים בתום-לב באזכור לדבר מה שפורסם זה מכבר. כך גם הנתבעת מכחישה שאמרה שהתובע עברייני-מין. הנתבעת מכחישה שהאשימה את התובע בקבוצת הפייסבוק.

29. לעניין קבוצת הפייסבוק ציינה הנתבעת שמדובר בקבוצה סגורה בה רק החברים בקבוצה יכולים לראות את הפרסומים והעדכונים.

30. הנתבעת מכחישה שהציגה את התובע בזדון כמי שקשור לסיפור של מטרידן ותוקף מינית, כפי שנטען בכתב התביעה. לנתבעת אין כל קשר לפרסום הקודם, אשר עליו התובע כבר פוצה. התובע מציין בכתב תביעתו את הכתבה באתר האינטרנט "מאקו" שבה הוא התראיין בשם "ע". הפרשה בגינה התראיין, כאמור, איננה קשורה לנתבעת, או לכתב תביעה זה.

31. יש חשיבות בצירוף הכתבה המלאה מ"מאקו" והנתבעת ציטטה קטעים מתוך הכתבה בה סיפר התובע על השמועה שהופצה כנגדו כמי שתקף מינית ועל התוצאות הנפשיות שפרסום זה גרם לו.

32. מתוך אותה כתבה ניתן לדלות פרטים נוספים על התובע וטענתו שמלבד האות "ע" אין פרטים מזהים איננה נכונה כפי שפורט בסעיף 10 לכתב ההגנה. מכאן שזהותו של התובע לא הייתה סוד בקרב מכריו.

33. הפוסט לא דן בתובע ולא במקרה שלו והנתבעת לא חשפה בו את התובע. הנתבעת פעלה בתום-לב ולא הייתה לה כל כוונה לפגוע בתובע במזיד.

34. עוד לטענתה, הכתבה ב"מאקו" הזכירה לנתבעת אירוע שעברה בנערותה והיא הרגישה צורך לשתף את הרגשתה עקב אותו אירוע עם חברי הקבוצה. ההתייחסות לתובע הייתה שולית ולא היוותה את עיקרו של הפוסט. אזכור שמו של התובע נבע משאלה של חברה אחרת בקבוצה ולא כפרסום ראשוני של הנתבעת.

35. הצגת הדברים על ידי התובע יש בה משום הטעייה שכן הפוסט הראשוני לא התייחס לתובע, אלא לצד ג' אחר. התובעת לא השתתפה במסע השמצה נגד התובע, לא הביעה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51019-09-16 קליגמן נ' קורמניוס

דעתה, ולא ביישה אותו באופן כלשהוא. הנתבעת מכחישה שחשפה את שמו של התובע, שכן רבות מבנות הקבוצה ידעו מי הוא "ע" עוד לפני שהנתבעת ציינה את שמו.

הפגיעה בפרטיות:

36. משבחר התובע להתראיין במסגרת הכתבה ב"מאקו" ולפרט עובדות ספציפיות הקשורות אליו, כגון שהיה פעיל בקבוצה פמיניסטית ידועה בפייסבוק ותיאור הפוסט שפורסם כנגדו באותה קבוצה, הרי שלא יכלה להיות לו ציפייה שפרטיו אכן יישארו חסויים בצורה מוחלטת.

היקף החשיפה:

37. התובע מכיר את התנהלות החברים וקבוצות הפייסבוק ודרך ההתבטאות שלהם וחזקה עליו שידע שהכתבה ב"מאקו", גם אם הייתה בעילום שם, תביא לחשיפה לפחות של אלה שמכירים אותו באותן קבוצות פייסבוק.

38. מתשובות חברות נוספות בקבוצת הפייסבוק עולה שהן ידעו במי המדובר ללא קשר לציון שמו על ידי הנתבעת. הפרסום של הנתבעת לא סחף תגובות רבות ולא קשר את התובע לשום פרשה שהוא עצמו לא קשר את עצמו.

היקף הנזק:

39. הנידוי החברתי עקב הפרסום נבע, ככל שהיה, מהפרסום הקודם שלא נעשה, כאמור, על ידי הנתבעת, ושקדם לפרסום הנתבעת. התובע לא הוכיח כל קשר סיבתי בין הפוסט שפורסם על ידי הנתבעת לנזקים הנפשיים שהתובע טוען שהוא סובל מהם.

40. "חוות הדעת" שצורפה לכתב התביעה מתייחסת לתקופה קודמת לעריכתו והיא איננה רלוונטית לתביעה הנידונה. כמו כן אין קשר בין תיאור אותו מצב לתביעה הנידונה. אותה פסיכולוגית לא מזכירה את הפוסט.

41. מועד כתיבת מסמך הפסיכולוגית הוא מה- 2.6.2015 מועד שבו כפי הנראה התובע עצמו עוד לא ידע על הפוסט, שכן יש להניח שנודע לתובע על הפוסט סמוך למועד המכתב של בא כוחו לנתבעת מיום 21.6.2016, שכן אין להניח שהוא לא פעל לו ידע על הפוסט קודם לכן.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51019-09-16 קליגמן נ' קורמניוס

42. אותו מכתב של הפסיכולוגית כפי הנראה מתייחס לפרסום הקודם, אשר לנתבעת אין קשר אליו, ואשר היה עוד לפני הריאיון ב"מאקו". עוד יצוין, כי התובע לא מציין בכתב תביעתו מתי נודע לו על פרסום הפוסט של הנתבעת.

התנהלות הנתבעת לאחר שקיבלה את מכתב ההתראה:

43. הנתבעת קיבלה את מכתבו של ב"כ התובע ביום 21.6.2016 ומיד השיבה והבהירה את עמדתה ואף לפני משורת הדין הסירה את הפוסט ופרסמה הודעת התנצלות. עוד לטענתה, היא לא קיבלה דבר דואר נוסף ואף לא הודעה על דבר דואר רשום.

הסעדים:

44. לנתבעת אין כל פרסום על התובע שיש להורות על הפסקתו, או על הסרתו, והיא מכחישה את כל העוולות שהוא מייחס לה. לאור האמור לעיל, יש לטענת הנתבעת, לדחות את התביעה.

דיון והכרעה:

45. כאמור לעיל, תחילתה של פרשה זו בפרסום קודם בו התובע הוצג כעברייך מין ונעשה לו שיימינג בפייסבוק.

46. בעקבות פרסום זה הגיש התובע תביעת לשון הרע כנגד המפרסמת, ובמסגרתה הגיע עמה להסכם פשרה שקיבל תוקף של פסק-דין ביום 15.12.2015, לפיו תפרסם הכותבת התנצלות בקרב חברי קבוצת הפייסבוק בה פורסמה אותה ידיעה, וכן תשלם לו פיצוי, לטענתו, בסך של 63,000 ₪.

47. בעקבות הפרסום הקודם, וביום 25.5.2015, התראיין התובע באופן אנונימי לכתבה שפורסמה באתר האינטרנט "מאקו", בעניין הפגיעה שחוה כקורבן שיימינג ברשתות החברתיות. באותה כתבה התראיין התובע תחת שם בדוי (ניתנה רק האות הראשונה של שמו- ע') וסיפר כיצד הוכפש והוצג באופן שקרי כעברייך מין בפייסבוק.

48. למחרת, וביום 26.5.2015, בעקבות הכתבה ב"מאקו" הנתבעת כתבה בקבוצת הפייסבוק, קבוצה סגורה, אשר התובע אינו חבר בה, כך:

"טוב, סיפור המטרידן/תוקפן מיני הסדרתי הזכיר לי משהו ואני חייבת לתהות לגביו בקול.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51019-09-16 קליגמן נ' קורמניוס

אז ע' המדובר די ידוע בקהילה הגיקית/קהילת האנימה, ואני ממש צריכה לברר משהו".

49. בהמשך לפוסט זה, משנשאלה הנתבעת על ידי אחת מחברות הקבוצה מיהו אותו ע', ענתה וכתבה את שמו של התובע "עומר קליגמן".

50. יוער כבר עתה, כי בין התובע והנתבעת לא היה כל קשר אישי או היכרות כלשהי, מלבד היותם חברים בקהילת המדע הבדיוני ומפגשים אקראיים במסגרת אירועים חברתיים הקשורים בקהילה.

51. לאור דברים אלו, יש לבחון בענייננו האם הפרסומים הנידונים עולים כדי עוולת לשון הרע וכן פגיעה בפרטיות התובע, ואם התשובה על כך הנה חיובית, אזי יש לבחון האם התובע זכאי לפיצוי כספי בגין כך, ואם כן- מה גובה הפיצוי לו זכאי התובע.

הפן הנורמטיבי:

תכליתו של חוק איסור לשון הרע:

52. נושא תכליתו של חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה- 1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע" או "החוק") נידון בהלכה הפסוקה מימים ימימה. ראו לעניין זה דברי ביהמ"ש העליון, מפי כב' הנשיא (כתוארו דאז) גרוניס, בדונו בהרכב של 9 שופטים, בעניין דני"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך ואח', (פורסם בנבו, ניתן ביום 18.09.14):

"תכליתו של חוק איסור לשון הרע היא לספק מענה להתנגשות הזכויות שנוצרת מקום שנעשה פרסום הכרוך בלשון הרע. החוק מבקש להבטיח את כבוד האדם ואת זכותו לשם טוב של הנפגע מן הפרסום. בה בעת, מבקש הוא להבטיח גם את הזכויות והאינטרסים הטמונים בפרסומים שונים, וזאת בדגש על חופש הביטוי וחופש העיתונות. דומה שאין צורך להכביר מילים על חשיבותם של הזכויות והאינטרסים הניצבים משני צדי המתרחש, הן מבחינת הפרט הן מבחינת הציבור והמשטר הדמוקרטי. הדברים נדונו בהרחבה לא אחת בפסיקה, לרבות בפסק הדין נושא הדיון הנוסף, ואיני רואה להוסיף על מה שנאמר שם. נאמן לתפישה לפיה אין זכויות מוחלטות, אף החוק לא העדיף באופן נחרץ את אחת הזכויות על פני רעותה, והוא קבע נקודות איזון שונות ביניהן (ראו, ע"א 214/89 אבנרי נ' שפירא, פ"ד מג(3) 840, 861 (1989) (להלן – עניין אבנרי); ע"א 670/79 הוצאת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51019-09-16 קליגמן נ' קורמניוס

עיתון הארץ בע"מ נ' מזרחי, פ"ד מא(2), 169, 199 (1987) (להלן – עניין מזרחי);
אורי שנהר דיני לשון הרע 19-21, 33 (1997) (להלן – שנהר)).

האיזון העדין בין האינטרסים והזכויות המוגנים בגדר החוק בא לידי ביטוי באופן שבו עוצבו כלל ההסדרים בחוק ובדרך הבנייתו (ראו, עניין אבנרי, עמ' 861). ליבו של חוק איסור לשון הרע, כפי שמלמד שמו, הוא האיסור שנקבע בו על פרסום לשון הרע. עשיית פרסום כאמור עלולה להוות עוולה אזרחית, ובנסיבות מסוימות, יעלה הדבר כדי עבירה פלילית (ראו, סעיפים 7 ו-6 לחוק, בהתאמה).

התנאים הבסיסיים לקיומה של עוולה אזרחית, שהיא מענייננו במקרה דנא, הם "פרסום לשון הרע לאדם או יותר זולת הנפגע" (סעיף 7 לחוק). בשלב ראשון יש לבחון אם מתקיימים יסודות ה"פרסום" ו"לשון הרע" כהגדרתם בסעיפים 1-2 לחוק. בשלב זה בולט כובד משקלם של השם הטוב, כבוד האדם ויתר הזכויות המצויות על כף זו של המאזניים. הדבר בא לידי ביטוי בעצם האיסור על פרסומים כאמור ובהגדרה הרחבה שניתנה ל"לשון הרע" ול"פרסום". זו משפיעה גם על היקף התפרשותו של האיסור לפרסום לשון הרע.

בשלב הבא, יש לבחון האם חלים הסייגים לאיסור האמור וההגנות שבחוק. בחוק הוגדרה רשימה של פרסומים שהם מותרים הגם שיש בהם לשון הרע (סעיף 13 לחוק). בנוסף, נקבעו בו הגנות הפוטרות את המפרסם מאחריות בגין לשון הרע. אלה יחולו על פרסומים שהם אמת ושיש בהם עניין לציבור (ראו, סעיף 14 לחוק, שעניינו הגנת אמת הפרסום) או על פרסומים שנעשו בתום לב בנסיבות המנויות בחוק (ראו, סעיף 15 לחוק שעניינו הגנת תום הלב).

משמעות הדברים היא כי המחוקק הגדיר מראש מצבים מסוימים שבהם יהא זה מוצדק להעדיף את חופש הביטוי וזכויות ואינטרסים ציבוריים חשובים נוספים על פני השם הטוב וכבוד האדם (ראו, פסקה 88 לחוות דעתו של המשנה לנשיאה א' ריבלין בפסק הדין בערעורים; שנהר, בעמ' 34 וההפניות שם). כפי שהובהר בפסיקה, "במקרים אלה ההנחה היא כי הפרסום הפוגע מגשים ערך או אינטרס אחר בעל חשיבות, באופן שהפגיעה בשם הטוב נתפשת כ'מחיר נסבל' למען הגשמתו של אותו ערך או אינטרס" (ע"א 10281/03 קורן נ' ארגוב, [פורסם בבנו] פסקה 10 (2006) (להלן – עניין קורן)).

בסופו של התהליך, לאחר שנקבע כי המפרסם אכן אחראי בגין לשון הרע, יידונו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51019-09-16 קליגמן נ' קורמניוס

הסעדים הרלוונטיים (ראו, ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי, [פורסם בנבו] פסקה 17 (4.8.2008) (להלן – עניין נודלמן); והשוו לגישתו של השופט י' עמית בפסק הדין נושא הדיון הנוסף, בפסקה 6 לחוות דעתו שם). "

הגדרת התיבה "לשון הרע":

53. על הגדרת "לשון הרע" נאמר בע"א 89/04 ד"ר יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי (ניתן ביום 04.08.08, פורסם בנבו) מפי כב' השופטת פרוקצ'יה כך:

"הגדרת "לשון הרע" הקבועה בחוק הינה הגדרה רחבה, הנבחנת בהתאם לסטנדרט אובייקטיבי של האדם הסביר (עניין הרציקוביץ', והמקורות שם). ההגדרה מורכבת מארבע חלופות, שהראשונה בהן מהווה סעיף סל, ובאחרות ישנו מימד ספציפי יותר. לצידן, קבועות ההגנות: ההגנות המוחלטות (סעיף 13 לחוק), הגנת "אמת הפרסום", המחייבת קיום רכיב של "עניין ציבורי" בפרסום (סעיף 14 לחוק), והגנות תום הלב של המפרסם (סעיף 15 לחוק). ההגנות השונות משקפות אינטרסים חברתיים שונים, ומביאות כל אחת לנקודת איזון שונה בין ההגנה על השם הטוב לבין האינטרס הנוגד, התואמת את עוצמתם היחסית של האינטרסים המתנגשים במקרה הנתון.

...

מהלך הניתוח של טענת הפגיעה בשם הטוב, המולידה עוולה בניזקין ומזכה בפיצוי, בנוי מארבעה שלבים. ראשית, יש לפרש את הביטוי, בהקשר אובייקטיבי, ולשאוב ממנו את המשמעות העולה ממנו, על פי אמות מידה מקובלות על האדם הסביר. פרשנות זו יש להשעין הן על מובנם הפשוט של דברי הפרסום המפורשים, והן על האמור "בין שורותיו", כפי שמכלול זה עשוי להתקבל ולהתפרש בעיני האדם הסביר (סעיף 3 לחוק). שנית, יש לבחון האם על פי משמעות זו, מהווים הדברים "לשון הרע" על פי סעיף 1 לחוק, והאם אופן אמירתם מהווה "פרסום" כמשמעותו על פי מבחני סעיף 2 לחוק. בשלב שלישי, יש לבחון את תחולת ההגנות השונות על הפרסום, על פי סעיפים 13 עד 15 לחוק, אשר תחולת מי מהן עשויה לשלול את אחריותו של המפרסם לפרסום לשון הרע. גם שלב זה עשוי לכלול רכיב המתייחס לפרשנות הביטוי ולסיווגו, למשל, כביטוי של עובדה או ביטוי של דעה, לשם התאמתו להגנה הרלבנטית. בשלב הרביעי, אם ממלא הפרסום את תנאי שלושת השלבים הקודמים, נבחנת שאלת הסעדים, ובתוכם שאלת הפיצוי הראוי לתובע. על כל ארבעת שלבים אלה חולש עקרון

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51019-09-16 קליגמן נ' קורמניוס

האיזון החוקתי בין הזכות לשם טוב ולפרטיות לבין הזכות לחופש ביטוי (עניין אמר, שם; עניין הרציקוביץ', שם). איזון זה טבוע עמוק במסגרת התנאים הסטטוטוריים שעוצבו בחוק הן לצורך בירור שאלת האחריות, והן לצורך אומדן הנזק. איזון זה משפיע על פרשנות הוראות החוק ודרך יישומו בכל הקשר."

54. ובהמשך :

"אמירות מהוות לשון הרע כאשר קיימת אפשרות אובייקטיבית כי פרסומן עלול להביא להשפלתו של אדם, או לעשותו מטרה לשנאה, בוז או לעג מצד הבריות. משמעות האמירות נלמדת מתוכן, והן מתפרשות על פי מובנן הרגיל והטבעי בהתאם לאמות מידה אובייקטיביות. אמת המידה לבחינת האמירה כלשון הרע אינה תלויה בכוונת המפרסם, או באופן בו הובן הפרסום על ידי הנפגע (ע"א 1104/00 דוד אפל נ' איילה חסון, פד"י נו(2) 607 (2002) (להלן: ענין אפל), פסקה 2). על פי המבחן האובייקטיבי, נבחנת ההשפעה שיש לאמירות על ההערכה לה זוכה האדם בעיני הציבור (ע"א 334/89 רבקה מיכאלי נ' בלה אלמוג, פד"י מו(5) 555 (1992) (להלן: ענין מיכאלי), 562; ע"א 809/89 לוטפי משעור נ' אמיל חביבי, פד"י מז(1) 1 (1992) (להלן: ענין חביבי), 7). לצורך גיבוש עוולה בגין לשון הרע, אין צורך להוכיח כי אדם בפועל הושפל או בוזה. די שהפרסום עלול היה להביא לתוצאה כזו (אורי שנהר, דיני לשון הרע, התשנ"ז-1997 (להלן: שנהר), 121; ע"א 1003/96 מיכאל בן חורין נ' רן לוי, פד"י נז(1) 424 (1998), 434; פרשת בן גביר, פסקה 6 לפסק דיני). " (הדגשות לא במקור – ח.ק.)

מן הכלל אל הפרט:

55. ראשית, יש לבחון האם בדברים שנכתבו יש משום לשון הרע כמשמעה בחוק. בהתאם לסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, לשון הרע הוא דבר שפרסומו עלול להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם. הפרשנות האם פרסום כלשהו עולה כדי לשון הרע, מסורה לבית המשפט.

56. בהתאם להלכה הפסוקה, כמצוטט לעיל, הרי שאין חשיבות לשאלה מה הייתה כוונתו של המפרסם מחד, ואין חשיבות לשאלה כיצד הבין את הדברים בפועל מי שקרא את הדברים, מאידך. המבחן הקובע הוא מהי, לדעת השופט היושב בדין, המשמעות שקורא סביר היה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51019-09-16 קליגמן נ' קורמניוס

מייחס למילים שפורסמו (ראו גם ע"א 740/86 תומרקין נ' העצני, פ"ד מ"ג (2) עמ' 334 בעמ' 227 – 228).

57. המבחן, כאמור, הנו מבחן אובייקטיבי, של האדם הסביר, ולא מבחן סובייקטיבי. ראו בעניין זה את דברי המלומד א'. שנהר, בספרו אורי שנהר, דיני לשון הרע, נבו הוצאה לאור בע"מ, תשנ"ז – 1997, בעמ' 110:

"כאמור, לפרסום הפוגע יינתן המובן שייחוס לו על ידי "האדם הסביר". עקרון זה מעורר את השאלה, האם "האדם הסביר" הוא האדם הממוצע מתוך כלל הציבור, או שמא יש מקרים שבהם "האדם הסביר" ישקף ציבור מצומצם יותר. הכלל שנפסק לעניין פרשנות הפרסום הוא, שהפרסום יפורש על פי המשמעות המקובלת בציבור כולו ועל פי הבנתו של "האדם ברחוב" או "האדם הרגיל", ש"איננו המשכיל ביותר או האיש הירוד ביותר מבחינת התפתחותו".

58. לצורך בירור השאלה האם פרסום מהווה לשון הרע, יש לבחון אותו, בין היתר, בהתחשב בהקשר שבו נעשה הפרסום ונסיבותיו.

59. במקרה הנדון, ניתן להבין מהפרסום הראשון של הנתבעת, כי ע' היה מעורב בדרך כזו או אחרת בהטרדה מינית, אך כל עוד לא הוזכר שמו המפורש לא ניתן היה לייחס את הדברים כלפיו. רק לאחר שבאותו דיון שנוהל בקבוצת הפייסבוק, הוזכר שמו במפורש, לשאלה של אחת המשתתפות: "מי זה ע'", הרי שהקשר הדברים כלפי התובע נעשה ברור ומוחשי.

60. מדובר, למעשה, באירוע אחד שתחילתו בפוסט ללא שם (הוא הפרסום הראשון לעיל) ואשר השתכלל לרמה של הוצאת לשון הרע רק לאחר שצוין גם השם (הוא הפרסום השני), וזאת במענה לשאלה של חברה אחרת בקבוצה.

61. אני מקבלת את טענת התובע, כי יש בדברים אלו משום הוצאת לשון הרע כלפיו, שכן פרסום זה הפך אותו למטרה לבוז ולעג מצד חברי קבוצה נוספים, כפי שמלמדת ההשתלשלות של אותו דיון בקבוצה (נספח ב' לכתב ההגנה), אך אני מתייחסת לשני הפרסומים כאל אירוע אחד. במקרה הנדון, ככל שאפריד בין הפרסומים לא תתגבש הוצאת לשון הרע באף אחד מהם, שכן בפרסום אחד מוזכר ע' בהקשר תקיפה/הטרדה מינית אך לא בשמו, ובפרסום השני מוזכר רק השם. רק צירופם של שני הפרסומים יוצר אמירה שעולה כדי עוולת לשון הרע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51019-09-16 קליגמן נ' קורמניוס

62. לאחר עיון במסמכים שצורפו לכתבי הטענות, ולאחר עיון בפוסט הנידון במלואו, ניכר, כי בפוסט המדובר ביקשה הנתבעת לשתף את חברי הקבוצה באירוע שעבר עליה בעת שלמדה בתיכון, ואשר בו נזכרה, עקב הכתבה ב"מאקו" בה התראיין התובע. תחילת אזכורו של התובע בפוסט היה, כאמור, ללא שם, וכטריגר שהביא את הנתבעת לשתף את חברי הקבוצה באירוע אחר שהיה לה כנערה. יחד עם זאת, התובע כונה על-ידה בתחילת הפוסט וללא שם כ"מטרידן/תוקפן מיני סדרתי". עיקר הפוסט, למעשה, היה הסיפור האישי של הנתבעת לגבי הטרדה מינית שהיא טוענת שעברה בזמן היותה נערה בתיכון.

63. הפרסום של הנתבעת (כאמור, צורף כנספח ב' לכתב ההגנה) עורר תגובות מצד חברות הקבוצה. אחת החברות לא הבינה מדברי הנתבעת מה הקשר בין מה שעברה הנתבעת בתיכון לבין ע', ולכן שאלה אותה האם אותו אדם שהיה אתה בתיכון היה ע' (לפני פרסום שמו של התובע). שתי חברות אחרות בקבוצה ביקשו לדעת "מה קורה עם עומר בשל ריבוי חברים משותפים".

64. לאור הפרסום מצד הנתבעת, כי מדובר ב"מטרידן/תוקפן מיני סדרתי", כמפורט לעיל, בצירוף שמו של התובע בהמשך לשרשור הדיון בקבוצה, ולפי מבחן האדם הסביר (דהיינו, מבחן אובייקטיבי), הרי שאין חשיבות לשאלה מה הייתה כוונתה של הנתבעת, אלא מה הבין האדם הסביר. במקרה דנן, ניתן להבין, כי התובע הנו מטרידן/תוקפן מיני סדרתי. כך גם ניתן ללמוד מהתגובות, כאמור, שעורר הפרסום מצד הנתבעת, ולרבות תגובה של אחת מחברות הקבוצה, אשר יצאה מהדיון, לאחר שכתבה כי אין זה נכון לבזות אדם מבלי שהוא צד לפוסט ולכן הוא גם לא יכול להגן על שמו הטוב.

65. אף הנתבעת בעצמה העידה, כי היא לא באמת ידעה האם התובע הטריד מינית, אלא "זה מה שעלה לה בראש באותו רגע" כשפורסמה הכתבה. להלן יובאו דבריה:

ש. אז למה לא לכתוב בפוסט הכתבה אודות נפגעי השיימינג הזכירה לי

אירוע שעברתי בתיכון ולהמשיך, למה לתת לזה את הכותרת "סיפור

המטרידן המיני ע'?"

ת. אולי זה מה שעלה לי בראש באותו רגע בהקשר של למה עשו שיימינג כי

מישהו עשה ככה וככה שבפועל אני לא יודעת מה עומר עשה".

(פרטי עמ' 25 ש' 9-13).

66. אשר על כן, אני קובעת, כי התובע הוכיח בפרסום הוצאת לשון הרע בהתאם לסעיף 1 לחוק.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51019-09-16 קליגמן נ' קורמניוס

67. בשלב השני יש לבדוק האם מדובר ב"פרסום" כמשמעו בחוק. בעניין זה נאמר, כי הגדרת המונח "פרסום" בחוק רחבה והיא כוללת כל מעשה של העברת מסר לאדם אחד או יותר זולת הנפגע (א. שנהר, לעיל, בעמ' 85 - 86). פרסום, כמשמעו בחוק, הוא העברתה של ידיעה משפילה או מבזה לאדם אחר זולת הנפגע. ההגדרה רחבה דיה כדי להכניס תחת כנפיה גם פרסום ברשת האינטרנט (בר"ע (מחוזי-חיפה) 850/06 רמי מור נגד ידיעות אינטרנט [פורסם בנבו] (22.4.2007)).

68. בשלב השלישי, כאמור, יש לבחון האם חלות ההגנות שבחוק. אולם, בעניינינו, הנתבעת לא הפנתה להגנות שיש בחוק לעניין פרסום אמירות שיש בהן הוצאת לשון הרע. לנתבעת טענות הגנה כפי שהעלתה אותן בכתב ההגנה מטעמה, לאורך דיון ההוכחות ובסיכומיה (כפי שהוצגו בפירוט לעיל בטענות הצדדים), ובהם ציינה, כי הפרסום מצדה נעשה בתום-לב, אולם לא הייתה כל הפניה לסעיף ספציפי בחוק בעניין ההגנות האפשריות.

69. כאן המקום לציין, כי לא מצאתי, כי היה בפרסום אותו ביצעה הנתבעת משום כוונה בזדון לפגוע בתובע, במבחן הסובייקטיבי, אך אין בכך משום הגנה מספיקה כאשר בעיני האדם האובייקטיבי הדברים נחשבים כלשון הרע..

הפרה ע"פ חוק הגנת הפרטיות:

70. התובע טוען, כי בעניינינו ישנה הפרה גם של סעיף 29א(ב)(2) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות").

71. להלן יובאו תתי הסעיף של סעיף 29א, הרלבנטיים:

"(ב)(1) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי סעיף 4, רשאי בית המשפט

לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000

שקלים חדשים, בלא הוכחת נזק.

(2) במשפט כאמור בפסקה (1) שבו הוכח כי הפגיעה בפרטיות

נעשתה בכוונה לפגוע, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע

לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור באותה

פסקה, בלא הוכחת נזק."

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51019-09-16 קליגמן נ' קורמניוס

72. כאמור לעיל, יש באמירות שנעשו ע"י הנתבעת פרסום העולה כדי הוצאת לשון הרע כלפי התובע. כך גם יש בפרסומים הנ"ל פגיעה בפרטיות התובע בהתאם לחוק הגנת הפרטיות, אולם לא מצאתי, כי הפרסום נעשה, כאמור, מתוך כוונה לפגוע.

רכיב הנזק:

73. השלב הרביעי בעניין קיומה של עוולה אזרחית של לשון הרע, הנו בחינת הסעדים, לרבות שאלת הפיצוי הראוי.

עוצמת הנזק:

לצורך קביעת הפיצוי המתאים יש לבדוק מספר פרמטרים מהותיים:

74. בקביעת הפיצוי בגין עוולת לשון הרע, על בית המשפט לשקול את הפרמטרים הבאים:

"היקף הפגיעה במעמדו של הניזוק, בהשפלה שסבל, בכאב וסבל שהיו מנת חלקו ובתוצאות הצפויות מכל אלה בעתיד. יש להתחשב בטיב הפרסום, בהיקפו, מידת פגיעתו, בהתנהגות הצדדים ומידת הזהירות בה נקט המפרסם טרם ביצוע הפרסום (ת"א (חי') 7685-10-16 צבי (ציקי) אבישר נ' ניר פוטנ; רע"א 4740/00, לעיל; א. שנהר, לעיל, עמ' 370).

א. היקף החשיפה של דברי הדיבה:

75. היקף החשיפה של דברי הדיבה, כאשר ברור שככל שהיקף החשיפה קטן יותר הרי הנזק שנגרם קטן יותר ולהפך.

במקרה הנדון מדובר בקבוצה המונה בין 400 ל- 1,100 אנשים (ראו עדות הנתבעת בפרוטוקול, עמ' 19 ש' 13-15), אם כי בדיון בקבוצה השתתפו מספר חברות קבוצה בודדות, אשר נחשפו לדברים.

ב. מכלול הנסיבות בהן נאמרו דברי הדיבה:

76. במקרה הנדון, מדובר בדיון שהתנהל בקבוצה ואשר הנתבעת, כאמור, התייחסה להתנהגות צד ג' שאינו התובע. התובע הוזכר כבדרך אגב, אם כי בקונוטציה שלילית. התייחסות הנתבעת אל התובע נבעה מהופעתו בכתבה, בה אמנם לא הופיע בשמו המלא ובגלוי, אך הוא ציין פרטים המוכרים לפחות לחלק ממכריו ובכך חשף את עצמו ברמה מסוימת. אני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51019-09-16 קליגמן נ' קורמניוס

מאמינה לתובע, כי עשה זאת מתוך החשיבות שייחס לכתבה, אשר עסקה בקורבנות ביוש, אשר הוא הרגיש את עצמו אחד מהם, אך עליו היה לקחת בחשבון שתהיה חשיפה מסוימת למרות ששמו המלא לא צוין.

ג. עוצמת הפגיעה:

77. התובע טען שסבל מבעיות נפשיות עקב הפרסום, אך לא הביא שום הוכחה של ממש לכך. התובע ציין שהיה בטיפול נפשי עקב הפרשה הקודמת בה פורסם שמו כמטרידן עוד לפני הכתבה ב"מאקו". לטענתו, הפרסום נשוא תיק זה, גרם לו להישנות הבעיות הנפשיות, אך טענה כזו יש להוכיח בחוות דעת רפואית המוכיחה את הקשר הסיבתי.

78. במקרה הנדון, לא הייתה חוות דעת רפואית, ואף לא סיכום מחלה או מסמך רפואי אחר שניתן ללמוד ממנו על התופעה והקשרה למקרה דנן. המסמך הרפואי שצורף מתייחס לתקופה שלפני פרסום הפוסט של הנתבעת. תאריך המסמך הרפואי הנו מיום 2.6.15, בו מתייחסת הפסיכולוגית הקלינית לתקופה של שנתיים שהתובע נמצא בטיפול, דהיינו עוד לפני פרסום הפוסט והכתבה ב"מאקו" (לא מצאתי כי צוין תאריך הפרסום לגבי הפרשה הקודמת, אך ברור שהיא הייתה לפני הכתבה ב"מאקו").

עוד צוין באותו מסמך, כי התובע הגיע לטיפול בעקבות פרידה מבת זוגו, אך מצבו הדרדר לאחר הידיעה שפורסמה עליו בקבוצה בה הוא היה חבר, ולאחר שהוא סולק מאותה קבוצה, דהיינו ההתייחסות הייתה למקרה הפרסום הקודם. לא הייתה כל התייחסות לפוסט שפורסם על ידי הנתבעת.

79. בנסיבות אלו, אני קובעת כי התובע לא הוכיח קיומו של נזק נפשי רפואי כתוצאה מהפוסט שפורסם על ידי הנתבעת, אך אני מאמינה לו שפוסט זה גרם לו לעגמת נפש רבה על כך הכרוך בכך.

ד. התנהלות המפרסם:

לאחר שהנתבעת קיבלה את מכתב ב"כ התובע ולאחר שהובהר לה שהוא נפגע מדבריה היא הסירה באופן מידי את הפוסט ופרסמה התנצלות. התובע אמנם דרש שההתנצלות תנוסח בהסכמתו ובאישור בא כוחו ודבר זה לא נעשה, אך התנצלות פורסמה. הן בהורדת הפוסט באופן מידי והן בפרסום דברי ההתנצלות, גם אם אינם בניסוח אותו חשב לנכון התובע או

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51019-09-16 קליגמן נ' קורמניוס

בא כוחו, יש לראות התנהלות שבאה לתקן את העוול שגרם הפרסום. בהתנהלות זו של הנתבעת יש משום צמצום היקף הנזק, הן לאור מחיקת הפוסט והן לאור פרסום ההתנצלות, באותו פורום שקרא את דברי הדיבה.

80. כך גם ייאמר בעניין הסרת הפרסום הפוגעני וההתנצלות מצד הנתבעת, כי לאור כך שהנתבעת הסירה את הפרסום והתנצלה, הגם שלא באופן שהשביע את רצונו של התובע, הרי שהיא הקטינה את היקף הנזק בשמו הטוב של התובע ויש לכך השלכות בעניין גובה הנזק (ראו בעניין תזמון הסרת פרסום פוגעני את פסק-הדין בעניין ת"א 7685-10-16 **צבי (ציקי) אבישר נ' ניר פוטר**, פורסם בנבו, מיום 27.09.18 וההפניות שם).

81. המסקנה הינה, כי במקרה הנדון מדובר בהיקף חשיפה נמוך, ללא הוכחת נזק מוחשי והתנהלות מצמצמת נזק של הנתבעת לאור הסרת הפוסט ופרסום ההתנצלות.

82. יחד עם זאת, למרות שכל הפרמטרים שצוינו לעיל מביאות את דברי הדיבה לרף הנמוך של הוצאת לשון הרע, עדיין נהגה הנתבעת שלא כדין. הדברים עצמם שיוחסו לתובע הנם דברים פוגעניים שיש לראות בהם הוצאת דיבה. הנתבעת ידעה שהתובע בחר להתראיין לכתבה ב"מאקו" בעילום שם, ולכן היה עליה להיזהר עוד כפל כפליים מהזכרת שמו, ומשלא עשתה כן, גרמה לתובע עוגמת נפש נוספת ומיותרת אשר עליה לפצותו בגין כך.

גובה הנזק:

83. בנסיבות אלה, בהתחשב בכלל הפרסום של כל המשתתפים בדיון בקבוצה, בכלל הדברים שנכתבו על ידי הנתבעת, בדברים שהנתבעת כתבה שבהם טמון לשון הרע, וכן במשמעות ובמשקל שלהם על רקע כלל הנסיבות, ראיתי לנכון לחייב את הנתבעת לשלם לתובע פיצויים בסך של 25,000 ₪.

סוף דבר:

84. בנסיבות שפורטו לעיל, ולאחר שקלול כל השיקולים בנסיבות התיק דנו, אני קובעת כך:

1. בפועל הנתבעת הסירה את הפרסום והתנצלה, אך למען הסדר הטוב אני קובעת במפורש, כי הנתבעת תחדול מפרסומים אלו אודות התובע כמבוקש בסעיף 55 לכתב התביעה.

2. הנתבעת תשלם לתובע תוך 30 יום את סכום הפיצוי בסך של 25,000 ₪, בתוספת החזר אגרה בהתאם לקבלה ושכ"ט עו"ד בסך 4,500 ₪. ככל שהתשלום לא ישולם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51019-09-16 קליגמן נ' קורמניוס

תוך במועד שנקבע יתווספו לו הפרשי הצמדה וריבית כדין מהיום ועד למועד התשלום בפועל.

המזכירות תמציא העתק פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ב' ניסן תשע"ט 07 אפריל 2019, בהעדר הצדדים.

חנה קלוגמן, שופטת